

stille disse Vædringsforslag, som jeg nu vil anbefale til det høje Thing.

Alberti: Efter den Maade, hvorpaa Sagen her foreligger, vil der vistnok ikke være nogen Mulighed for, at den ærede foregaaende Taler's Vædringsforslag kunne blive vedtagne. De lide af formelle Feil, som medføre, at de ikke vel egne sig til at blive til Lov, og naar der foreligger et Forslag, hvorom Ministeren og hele Finantsudvalget ere enige, tror jeg, der skal en mere end almindelig Magt til at faae nogen væsentlig Forandring gjort dert, især naar Forslaget, saaledes som det, vi her have for, er af en aldeles lokal Interesse. Jeg skulde ikke have taget Ordet, hvis jeg antog, at denne Sag eller dens Grundlag var færdig med dette Lovforslag; men det er ganske sikkert ikke Tilfældet. Det ærede Udvalg har behandlet Sagen med Velvilje, og jeg tror, at den ærede foregaaende Taler har bedømt Finantsudvalget og Ministeren noget vel strengt. Udvalget siger, at det har det Haab, at Alt om 5 Aar igjen vil være i sin Orden for Ribe; men det er dog kun et Haab, og for 5 Aar siden havde Folkethinget ligeledes det Haab, at om 5 Aar vilde Alting være i sin Orden. For 5 Aar siden vedtog Rigsdagen efter den daværende Finantsministers Forslag aarlig at tilskyde en Sum Penge til Ribe Kommune, men, naar dette havde været i 5 Aar, haabede man, at Wienertraktaten var traadt i Kraft, at der var skaffet Ribe dens Opland tilbage, og at Understøttelse derfor var overflødig. Tager man imidlertid Rigsdagstidenden for 1866—67 for sig og efterser Forhandlingen den 10de Februar 1867, vil man finde, hvorledes den daværende Finantsminister udviklede, at Alt i Ribe var i Forsald, at Fattighjælpen var bestandig stigende, at Skatterne tiltog, at de fleste Eiendomme vare usælgelige, og at der var Tilbagegang i alle Retninger. Jeg tror, at den ærede Minister vil erkjende — jeg vil bede ham at udtale, om det ikke er rigtigt —, at alle disse Forhold akkurat ere de samme endnu, at der i disse 5 Aar ikke er indtraadt den allermindste Forandring for Kommunen Ribe, og jeg siger derfor, at det Haab, som Rigsdagen og Re-

gjeringen havde for 5 Aar siden, er bristet, men det er da høist rimeligt, at Finantsudvalgets nuværende Haab ogsaa vil breste om 5 Aar. Hvad gjorde da Rigsdagen efter Regjeringens Forslag i 1867? Den sagde lige som til Helsingør i 1854: Vi tilskyde en Sum Penge til Kommunen, vi eftergive den i Aar 8000 Rbd. af Statskassen og i Løbet af 5 Aar eftergive vi ligeledes af Statens Skattebeløb saa Meget, at det Hele kan høve op efter 5 Aar, idet det aftager med $\frac{1}{3}$ hvert Aar; altsaa ophører Bevillingen eller Tilskudet i indværende Finantsaar. Jeg tror imidlertid, at den ærede Minister, naar der kommer en ny Finantslov, ikke vil kunne undgaa at stille Forslag om en lignende Skatteeftergivelse, og at det vil blive nødvendigt at bevilge en saadan ikke for 5 Aar, men indtil Wienertraktaten er opfyldt; man behøver da ikke dette usikre 5 Aars Haab. Jeg tror, at der ligger en Misforstaaelse til Grund for det foreliggende Forslag: Der siges i Motiverne, at Ribe Byraad i 1869, altsaa 2 Aar efter, at den Eftergivelse, jeg nylig omtalte, var begyndt, androg paa en yderligere Eftergivelse, og Byraadets Mening kan ikke have været nogen anden end den, at det Laan, vi her skulle votere, skulde være et Tilskud ved Siden af den aarlige Eftergivelse; men nu tages Sagen ganske anderledes. Nu siger man, at dette Laan skal træde istedetfor den aarlige Eftergivelse, men det er det, jeg tror, ikke har været Byraadets Mening, og det er i Henseende dertil, jeg mener, at man behandler Ribe for haardt. Jeg antager, at Stillingen i næste Rigsdag vil blive saaledes, at Regjeringen maa komme med et Forslag om en ny Bevilling; og det er derfor, jeg har taget Ordet for at bringe disse Punkter frem. Efter de Oplysninger, jeg har faaet ved at læse Forhandlingen om disse forskellige Bevillinger, mener jeg, at det Forslag, her foreligger, i Virkeligheden ikke byder Ribe den Understøttelse, som Rigsdagen skylder denne By, fordi Wienerfreden ikke er bleven opfyldt. Jeg kan ikke forstaa — og i denne Henseende slutter jeg mig aldeles til den ærede foregaaende Taler —, at en enkelt Kommune i Landet skal ødelægges totalt, fordi vi ere for smaa til at skaffe Traktaterne Anerkjendelse,